

Sygn. akt III PK 76/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa K. P. i M. P.
przeciwko „A.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 24 kwietnia 2018 r.,
na skutek skarg kasacyjnych powodów od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w R.
z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 22 marca 2017 r., rozpoznając sprawę na skutek apelacji strony pozwanej, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 7 czerwca 2016 r., w ten sposób, że zasądził od „A.” Spółki z o.o. w R. na rzecz powoda M. P. kwotę 430,38 zł z ustawowymi odsetkami (zamiast kwot: 7.394,65 zł, 6.529,01 zł, 8.560,67 zł i 2.114,38 zł – z ustawowymi odsetkami), oddalając powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda K. P. kwotę 5.019,80 zł z ustawowymi odsetkami (zamiast kwot: 11.024,95 zł, 6.828,36 zł i 11.595,98 zł – z ustawowymi odsetkami), oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

W skargach kasacyjnych od wyroku Sądu drugiej instancji obaj powodowie zarzucili naruszenie prawa materialnego, tj. art. 151¹ § 1 k.p. oraz § 10 regulaminu

wynagradzania, art. 151¹ § 4 k.p. i art. 151¹ w związku z art. 151 k.p. w związku z art. 151² i art. 151³ k.p., a także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c.

Skarżący wnieśli o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawach istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, a nadto skargi są oczywiście uzasadnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie wymaga ponadto przytoczenia i poddania analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej

instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Wymagań tych nie spełniają stwierdzenia skarżących o tym, że „głębszej analizy wymaga kwestia tego, czy pracodawca ma możliwość kształtowania składników wynagrodzenia obowiązkowych po spełnieniu określonych przesłanek (tj. wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, jeśli pracownik pracę taką wykonuje) w ramach składników wynagrodzenia zależnych od pracodawcy. Nie można bowiem zgodzić się ze stanem rzeczy, w którym Sąd uznaje za prawidłowe i akceptowalne całkowicie arbitralne postępowanie pracodawcy, który twierdzi, że wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i pracę w soboty zostało przez niego wypłacone w ramach premii uznaniowej przyznawanej przez pracodawcę, mimo że brak jest jakichkolwiek obiektywnych dowodów by ustalenia takie poczynić”. Z takiego sformułowania nie wynika bowiem nawet, jaki konkretny przepis (przepisy) prawa wymaga wykładni, a tym bardziej, jakie wątpliwości interpretacyjne wywołuje.

Jeżeli natomiast przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego

polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełniają tego wymagania stwierdzenia, że skargi kasacyjne są oczywiście uzasadnione „wobec rażących naruszeń Sądu Okręgowego w R., jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w sposób niewątpliwy wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”, a „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo oraz zasady sprawiedliwości społecznej”. Z takich zarzutów nie wynika bowiem nawet, jakie przepisy prawa i w jaki sposób miałyby naruszyć Sąd Okręgowy. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie uzasadnili swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skarg również z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżący nie zdołali zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania ich skarg przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

r.g.